

Rolnummer 6263
Arrest nr. 121/2016 van 22 september 2016

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over de artikelen 40, 42*bis* en 56*nonies* van de Algemene kinderbijslagwet (AKBW) en artikel 2, eerste lid, 2°, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van een gewaarborgde gezinsbijslag, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Gent, afdeling Roeselare.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters E. De Groot en J. Spreutels, en de rechters L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter E. De Groot,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 2 september 2015 in zake G.O. en P.O. tegen het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag (Famifed), waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 22 september 2015, heeft de Arbeidsrechtbank te Gent, afdeling Roeselare, de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden artikel 40, 42bis en 56nonies van de Kinderbijslagwet Werknemers *juncto* art. 2, [lid] 1, 2° van de wet van 20 juli 1971 het gelijkheids- en [niet-] discriminatiebeginsel, zoals vervat in art. 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989, in de mate dat hun toepassing tot gevolg heeft dat een voordien gerechtigde op gewaarborgde kinderbijslag, door het louter aanvragen van een werkloosheidsuitkering, diens recht op gewaarborgde gezinsbijslag verliest en enkel nog aanspraak kan maken op de (lagere) gewone kinderbijslag, hoewel deze als niet uitkeringsgerechtigde werkloze dezelfde inkomsten blijft behouden als deze die voor de gemelde aanvraag aanleiding gaven op (hogere) gewaarborgde kinderbijslag ? ».

Het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag (Famifed), bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. C. Decordier, advocaat bij de balie te Gent, heeft een memorie ingediend.

Bij beschikking van 2 juni 2016 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers R. Leysen en T. Giet te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 29 juni 2016 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 29 juni 2016 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Vanaf 1 oktober 2010 heeft de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers, thans het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag (Famifed), gewaarborgde gezinsbijslag toegekend aan P.O. voor haar drie kinderen.

P.O. ontving sedert 1 juni 2010 een financiële steun equivalent aan het leefloon van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn. Sedert februari 2012 ontvangt haar echtgenoot, G.O., het equivalent leefloon als persoon met een gezinslast. Op 17 februari 2012 hebben P.O. en G.O. bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening een werkloosheidsuitkering aangevraagd. Bij schrijven van 29 februari 2012 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening beide aanvragen afgewezen, bij gebrek aan voldoende arbeidsdagen of gelijkgestelde dagen. Bijgevolg bleef G.O. een equivalent leefloon ontvangen van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

Bij brief van 2 oktober 2012 heeft de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers aan P.O. meegedeeld dat haar recht op gewaarborgde gezinsbijslag op 31 januari 2012 een einde heeft genomen omdat zij en haar echtgenoot sedert 1 februari 2012 worden beschouwd als niet-uitkeringsgerechtigde werklozen die onder de algemene kinderbijslagregeling voor werknemers ressorteren. Vermits zij vanaf die datum enkel nog aanspraak zouden kunnen maken op het basistarief waarin de algemene kinderbijslagregeling voorziet, en niet meer op het verhoogde tarief van de gewaarborgde gezinsbijslag, heeft de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers een bedrag van 119,01 euro teruggevorderd.

Bij verzoekschrift van 5 november 2012 hebben P.O. en G.O. bij de Arbeidsrechtbank te Gent, afdeling Roeselare, beroep ingesteld tegen die beslissing van 2 oktober 2012 van de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers. Zij voeren in hun conclusies aan dat er sprake is van een discriminatie, doordat de gewaarborgde gezinsbijslag waarop zij tot 1 februari 2012 gerechtigd waren, hoger was dan het basistarief van de gezinsbijslag in de werknemersregeling die daarna werd toegekend, terwijl hun financiële situatie niet was gewijzigd. Zij stellen voor dat ter zake een prejudiciële vraag aan het Hof zou worden gesteld.

De Arbeidsrechtbank te Roeselare stelt vast dat uit artikel 2, eerste lid, 2°, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag en artikel 56*nonies* van de Algemene kinderbijslagwet (AKBW) voortvloeit dat de eisers geen recht hebben op de gewaarborgde gezinsbijslag. Ingevolge hun geweigerde aanvraag tot het verkrijgen van werkloosheidsuitkeringen hebben zij immers het statuut van niet-uitkeringsgerechtigde werklozen verworven, die recht hebben op gezinsbijslag onder de algemene werknemersregeling. De Arbeidsrechtbank vervolgt dat de rechthebbende niet-uitkeringsgerechtigde werkloze in de algemene kinderbijslagregeling en de rechthebbende op gewaarborgde gezinsbijslag die beiden eenzelfde equivalent leefloon ontvangen, verschillend worden behandeld doordat de eerstgenoemde (in ieder geval de eerste zes maanden van de werkloosheid) een lagere gezinsbijslag ontvangt, terwijl de sociaaleconomische situatie van beide rechthebbenden grote gelijkenissen vertoont. Volgens de Arbeidsrechtbank rijst de vraag of dat verschil in behandeling bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en met artikel 2 van het Verdrag inzake de rechten van het kind. Bijgevolg heeft zij beslist om, overeenkomstig het verzoek van de eisende partijen, de bovenvermelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, wijst het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag (Famifed), verwerende partij voor de verwijzende rechter, allereerst op de ruime beoordelingsmarge waarover de wetgever beschikt inzake kinderbijslag.

Famifed vervolgt dat het algemene stelsel van de kinderbijslag, dat een vorm van sociale zekerheid is, en het stelsel van de gewaarborgde gezinsbijslag, dat een vorm van sociale bijstand is, dermate verschillend zijn dat zij niet met elkaar kunnen worden vergeleken.

Voorts zouden de in de prejudiciële vraag aangevoerde categorieën van personen, namelijk de niet als werkzoekende ingeschreven persoon die recht heeft op gewaarborgde gezinsbijslag, enerzijds, en de als werkzoekende ingeschreven persoon die enkel recht heeft op een (lagere) kinderbijslag op basis van het stelsel van de AKBW, anderzijds, niet voldoende vergelijkbaar zijn. Het statuut van werkzoekende zou immers verregaande gevolgen hebben voor de betrokkene, zodat hij zich na de inschrijving als werkzoekende in een fundamenteel andere sociaaleconomische situatie zou bevinden. Famifed verwijst ter zake naar de positieve sociaaleconomische gevolgen van een inschrijving als niet uitkeringsgerechtigde werkzoekende, zoals de mogelijkheid om gratis beroepsopleidingen te volgen, de toekenning van premies en vergoedingen bij het volgen van een opleiding en de mogelijkheid om zich in te schrijven bij een plaatselijk werkgelegenheidsagentschap. Al die voordelen zouden de omstandigheden van het gezin potentieel of effectief verbeteren, hetgeen ook de kinderen ten goede komt.

Ondergeschikt voert Famifed aan dat het onderscheid berust op een objectief criterium, namelijk de inschrijving als werkzoekende, en dat het redelijk verantwoord is in het licht van de specifieke kenmerken van het stelsel van gewaarborgde gezinsbijslag, die dat stelsel onderscheiden van het algemene kinderbijslagstelsel.

Famifed wijst daarbij op de inkomensgrens die geldt als voorwaarde voor de toekenning van gewaarborgde gezinsbijslag doch niet voor de toekenning van kinderbijslag in het algemene stelsel. In het algemene kinderbijslagstelsel wordt wel voorzien in een verhoogd tarief voor bepaalde kwetsbare groepen of situaties, maar dit staat los van het inkomen van het gezin. Indien zou worden geëist dat in het algemene kinderbijslagstelsel een verhoogd bedrag wordt toegekend aan iemand wiens inkomen lager is dan de inkomensgrens bepaald in het stelsel van de gewaarborgde gezinsbijslag, zou dit erop neerkomen dat een algemene inkomensgrens voor de toekenning van een verhoogde bijslag in het algemene kinderbijslagstelsel wordt ingevoerd, hetgeen de wetgever niet heeft gewild. Voorts wijst Famifed op het residuaire karakter van het stelsel van gewaarborgde gezinsbijslag, dat slechts een recht op gewaarborgde gezinsbijslag opent in zoverre en zolang er geen recht is op kinderbijslag krachtens een andere regeling. Dit residuaire karakter zou worden ondergraven indien zou worden geëist dat het recht op gewaarborgde gezinsbijslag behouden blijft wanneer een recht op kinderbijslag ontstaat in een andere regeling die minder voordelig is. Famifed besluit dat het geviseerde onderscheid onlosmakelijk verbonden is met de door de wetgever gekozen structuur van de onderscheiden kinderbijslagstelsels. Het zou het Hof niet toekomen om de billijkheid van die fundamentele keuzes van de wetgever in het geding te brengen.

Bovendien zou het aangevoerde verschil in behandeling niet onevenredig zijn. Famifed verwijst ter zake naar de omvang van de materiële voordelen waarop de als werkzoekende ingeschreven persoon aanspraak kan maken in verhouding tot de vermindering aan kinderbijslag die hij in het algemene kinderbijslagstelsel ondergaat.

A.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind betreft, stelt Famifed dat die verdragsbepalingen geen directe werking hebben, zodat zij niet dienstig in rechte kunnen worden aangevoerd. In ieder geval zouden die verdragsbepalingen enkel betrekking hebben op maatregelen die betreffende kinderen worden genomen, terwijl de kinderen geen rechthebbenden van de gezinsbijslagen zijn. Famifed verwijst voorts naar zijn argumentatie inzake de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet om op grond van dezelfde argumenten te besluiten dat er evenmin een schending is van artikel 2 van het Verdrag inzake de rechten van het kind. Tot slot zou niet zijn aangetoond op welke wijze de toekenning van een verschillend bedrag aan kinderbijslag, gebaseerd op de verschillende situatie waarin de ouders zich bevinden, een schending uitmaakt van het hoger belang van het kind, zoals dat wordt beschermd bij artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de artikelen 40, *42bis* en *56nonies* van de Algemene kinderbijslagwet (AKBW) en op artikel 2, eerste lid, 2°, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag.

B.1.2. De artikelen 40, *42bis* en *56nonies* van de AKBW, zoals van toepassing op het geschil voor de verwijzende rechter, bepalen :

« Art. 40. De kinderbijslagfondsen, alsook de in artikel 18 bedoelde overheden en openbare instellingen, verlenen ten behoeve van de rechtgevende kinderen een maandelijks bijslag van :

1° 68,42 EUR voor het eerste kind;

2° 126,60 EUR voor het tweede kind;

3° 189,02 EUR voor het derde kind en voor elk volgend kind ».

« Art. 42*bis*. § 1. De toeslagen bedoeld in dit artikel verhogen de bedragen bedoeld in artikel 40, voor de kinderen :

1° van de begunstigde van een pensioen bedoeld in artikel 57;

2° van de uitkeringsgerechtigde volledig werkloze bedoeld in artikel 56*novies*, vanaf de zevende maand werkloosheid;

3° van een rechthebbende krachtens artikel 56*quater*, in de situatie bedoeld in het vierde lid van dit artikel;

4° die onmiddellijk voor het openen van het recht krachtens artikel 51, § 1, na een begin van activiteit bedoeld in artikel 1, 5° van het koninklijk besluit van 25 april 1997 tot uitvoering van artikel 71, § 1*bis* van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, rechtgevend waren op de toeslagen voorzien door onderhavig artikel krachtens de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag. In afwijking van artikel 54 bepaalt de Koning de maximale duur van de toekenning van de toeslag verschuldigd krachtens de onderhavige bepaling.

§ 2. Voor de kinderen bedoeld in § 1 bedragen de toeslagen :

1° 34,83 EUR voor het eerste kind;

2° 21,59 EUR voor het tweede kind;

3° 3,79 EUR voor het derde en elk volgende kind. Wanneer de toeslag evenwel verschuldigd is aan een bijslagtrekkende bedoeld in artikel 41, eerste en tweede streepje, bedraagt de bijslag 17,41 EUR.

§ 3. Voor de rechthebbenden bedoeld in § 1, 2°, bepaalt de Koning volgens welke modaliteiten de zevende maand vergoede volledige werkloosheid bereikt is en onder welke voorwaarden, meer bepaald na het uitoefenen van een activiteit bedoeld in § 1, 4°, deze rechthebbenden het voordeel van de eerder verworven zes maanden wachttijd behouden.

De Koning bepaalt ook de voorwaarden waaronder een rechthebbende voor het behoud van het recht op de toeslagen wordt gelijkgesteld met een uitkeringsgerechtigde volledig werkloze, meer bepaald als hij een in het eerste lid bedoelde activiteit uitoefent.

§ 4. De rechthebbenden bedoeld in § 1, 1° en 2°, moeten bovendien de hoedanigheid van rechthebbende met personen ten laste hebben aan de voorwaarden bepaald door de Koning.

Verder, wanneer de toeslagen verschuldigd zijn krachtens § 1, 4° :

a) mag de bijslagtrekkende, als hij alleen woont met het kind, geen beroeps- en/of vervangingsinkomsten genieten waarvan de som het maximale dagbedrag overschrijdt van de invaliditeitsvergoeding voor de werknemer met personen ten laste voortvloeiend uit de toepassing van de artikelen 212, derde lid en 213, eerste lid, eerste zin van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor

geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, vermenigvuldigd met 27;

b) mag de bijslagtrekkende, als hij samenwoont met het kind en met een echtgenoot of met een persoon met wie hij een feitelijk gezin vormt in de zin van artikel 56*bis*, § 2, met deze echtgenoot of deze persoon geen beroeps- en/of vervangingsinkomsten genieten waarvan de totale som het maximale dagbedrag overschrijdt van de invaliditeitsvergoeding voor de werknemer met personen ten laste zoals bepaald in artikel 213, derde lid, eerste zin van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, vermenigvuldigd met 27 en vermeerderd met een bedrag van 233,52 EUR. Het bedrag van 233,52 EUR is gekoppeld aan de spilindex 103,14 (basis 1996 = 100) en schommelt conform de bepalingen van artikel 76*bis*, §§ 1 en 3.

De beroeps- en/of vervangingsinkomsten bedoeld in het tweede lid zijn die waarmee de Koning rekening houdt voor het bepalen van de hoedanigheid van rechthebbende met personen ten laste ».

« Art. 56*nonies*. Zijn tegen de bij artikel 40 bepaalde bedragen eventueel verhoogd met de bijslagen, bepaald in artikel 42*bis* op kinderbijslag gerechtigd en onder de door de Koning te bepalen voorwaarden :

1° de volledige of gedeeltelijke uitkeringsgerechtigde werklozen;

2° de volledige of gedeeltelijke niet uitkeringsgerechtigde werklozen ».

B.1.3. Artikel 2, eerste lid, 2°, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag bepaalt :

« Geniet de gewaarborgde gezinsbijslag, het kind :

[...]

2° dat, gedurende een door de Koning vast te stellen tijdvak, geen recht geeft op gezinsbijslag krachtens een Belgische, buitenlandse of internationale regeling ».

B.2.1. De verwijzende rechter wenst van het Hof te vernemen of de in het geding zijnde bepalingen een schending inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, doordat een persoon die gerechtigd was op gewaarborgde gezinsbijslag en die ingevolge het aanvragen van een werkloosheidsuitkering een recht op kinderbijslag opent in het stelsel van de AKBW in de hoedanigheid van niet-uitkeringsgerechtigde werkloze, zijn recht op gewaarborgde gezinsbijslag verliest en enkel nog gerechtigd is op een lagere kinderbijslag

toegekend krachtens het algemene kinderbijslagstelsel, terwijl zijn inkomenssituatie niet is gewijzigd.

B.2.2. Artikel 2 van het Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt :

« 1. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag, eerbiedigen en waarborgen de in het Verdrag omschreven rechten voor ieder kind onder hun rechtsbevoegdheid zonder discriminatie van welke aard ook, ongeacht ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale, etnische of maatschappelijke afkomst, vermogen, handicap, geboorte of andere omstandigheid van het kind of van een ouder of wettige voogd.

2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat het kind wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de status of de activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders, wettige voogden of familieleden van het kind ».

Artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt :

« 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht ».

B.2.3. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet nopen tot een vergelijking van de situatie van twee verschillende en abstract gedefinieerde categorieën van personen en niet van de situatie van eenzelfde persoon op wie achtereenvolgens twee verschillende wetten van toepassing zijn ingevolge een wijziging van zijn persoonlijke toestand. Aldus moet de prejudiciële vraag zo worden begrepen dat het Hof wordt ondervraagd over een verschil in behandeling tussen, enerzijds, rechthebbenden op gewaarborgde gezinsbijslag en, anderzijds, niet-uitkeringsgerechtigde werklozen die rechthebbenden zijn in de AKBW.

B.3.1. De wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag voorziet in een residuair stelsel van de kinderbijslag. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt die bedoeling van de wetgever om een residuair stelsel in te voeren zodat de kinderen die geen begunstigde zijn in een ander stelsel ook het voordeel van de gezinsbijslag zouden genieten :

«Er zijn sommige kinderen voor wie momenteel de kinderbijslag niet kan worden uitbetaald omdat er in hunnen hoofde geen rechthebbende is noch in het stelsel der werknemers noch in het stelsel der zelfstandigen. Het is derhalve nodig een residuair stelsel van kinderbijslag in te richten » (*Parl. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 576, p. 1).

Aldus streefde de wetgever ernaar een grotere gelijkheid tussen kinderen te waarborgen door « in een gewaarborgde kinderbijslag te voorzien voor elk kind ten laste en dit omwille van het bestaan ervan » (*Parl. St.*, Senaat, 1969-1970, nr. 80, p. 1).

B.3.2. Het residuaire karakter van het stelsel van de gewaarborgde gezinsbijslag komt tot uiting in het in het geding zijnde artikel 2, eerste lid, 2°, van de wet van 20 juli 1971, dat bepaalt dat een kind de gewaarborgde gezinsbijslag slechts geniet indien het, gedurende een door de Koning vast te stellen periode, geen recht geeft op gezinsbijslag krachtens een andere regeling.

Zodra de betrokken persoon aldus voldoet aan de voorwaarden om een recht op kinderbijslag in het algemene kinderbijslagstelsel te openen, kan hij, overeenkomstig het voormelde artikel 2, eerste lid, 2°, van de wet van 20 juli 1971, geen gewaarborgde gezinsbijslag meer genieten.

B.3.3. De gewaarborgde gezinsbijslag wordt in beginsel toegekend na een onderzoek van de bestaansmiddelen (artikel 3 van de wet van 20 juli 1971). De bedragen van de maandelijkse gewaarborgde gezinsbijslag zijn bij artikel 8, § 1, eerste lid, 1°, van het koninklijk besluit van 25 oktober 1971 tot uitvoering van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag bepaald op de bedragen bedoeld in de artikelen 40 en 42*bis* van de AKBW.

B.4.1. De AKBW regelt het algemene stelsel van de kinderbijslag. Het is een verzekeringsstelsel, wat inhoudt dat de bestaansmiddelen van de begunstigten ervan niet in aanmerking worden genomen om te bepalen of het recht om die bijslag te genieten, bestaat.

Het in het geding zijnde artikel 40 van de AKBW bepaalt het bedrag van de maandelijkse bijslag, dat progressief is naar gelang van de rang van het betrokken kind in het gezin.

B.4.2. Het in het geding zijnde artikel 42*bis* van de AKBW corrigeert dat algemene stelsel door te voorzien in een toeslag ten voordele van bepaalde categorieën van begunstigden. Met de toekenning van die verhoogde kinderbijslag wenste de wetgever rekening te houden met de bijzondere situatie van bepaalde gezinnen waarvan hij van oordeel was dat ze in een ongunstige sociaaleconomische situatie verkeerden (*Parl. St.*, Kamer, 1989-1990, nr. 975/1, pp. 27 en 31).

Dat is onder meer het geval bij de langdurig uitkeringsgerechtigde volledig werklozen, aan wie artikel 42*bis*, § 1, 2°, vanaf de zevende maand werkloosheid een verhoogde kinderbijslag toekent.

B.5. Het stelsel van gewaarborgde gezinsbijslag en dat van de AKBW beantwoorden aldus aan verschillende doelstellingen en worden op een verschillende wijze gefinancierd : terwijl het algemene stelsel van de kinderbijslag wordt beschouwd als een verzekeringsstelsel dat door bijdragen wordt gefinancierd, strekt het stelsel van de gewaarborgde gezinsbijslag ertoe het mogelijk te maken dat het kind dat geen recht op kinderbijslag geeft niettemin een uitkering kan genieten die door de overheid wordt gefinancierd.

B.6.1. Uit de formulering van de prejudiciële vraag blijkt dat de verwijzende rechter de rechthebbenden in de algemene kinderbijslagregeling, enerzijds, en de rechthebbenden op gewaarborgde gezinsbijslag, anderzijds, vergelijkbaar acht in zoverre zij over hetzelfde inkomen beschikken.

B.6.2. Uit hetgeen is vermeld in B.3 en B.4 blijkt evenwel dat er tussen het stelsel van de gewaarborgde gezinsbijslag en dat van de AKBW een essentieel verschil bestaat, doordat in het eerste geval de uitkeringen verbonden zijn met het inkomen, doch in het tweede geval niet. Ook voor de personen die op grond van artikel 42*bis* van de AKBW recht hebben op een verhoogde kinderbijslag is niet het inkomen maar wel de kwetsbaarheid van hun situatie bepalend. Aldus is het inkomen dat de in de prejudiciële vraag beoogde categorieën van personen genieten en waarvan het bedrag door de verwijzende rechter in aanmerking wordt genomen om zijn vergelijking te staven, geen relevant kenmerk om hen op nuttige wijze te

kunnen vergelijken in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wat betreft de hoogte van de uitkeringen waarop zij recht hebben.

B.7. De prejudiciële vraag dient bijgevolg ontkennend te worden beantwoord.

B.8.1. Het Hof wijst er evenwel op dat het over de kinderbijslagregeling voor niet-uitkeringsgerechtigde werklozen reeds eerder werd ondervraagd.

B.8.2. Bij zijn arrest nr. 145/2008 van 30 oktober 2008 heeft het Hof geoordeeld dat artikel 42*bis* van de AKBW de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt door de kinderen van de niet-uitkeringsgerechtigde volledig werklozen niet de verhoogde kinderbijslag te geven die het toekent aan de uitkeringsgerechtigde volledig werklozen vanaf de zevende maand werkloosheid.

B.8.3. Bij artikel 205 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen (I) heeft de wetgever die ongrondwettigheid willen verhelpen. Teneinde aan alle volledig werklozen, ongeacht of zij al dan niet uitkeringsgerechtigd zijn, de verhoogde kinderbijslag van artikel 42*bis* van de AKBW toe te kennen (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1608/005, pp. 2-3), voorziet artikel 205 van de wet van 22 december 2008 in de schrapping van de woorden « uitkeringsgerechtigde » en « vergoede » in het voormelde artikel 42*bis*. Krachtens artikel 207 van diezelfde wet treedt artikel 205 in werking op de datum bepaald bij koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Bij gebrek aan een dergelijk koninklijk besluit is die bepaling nog niet in werking getreden.

B.8.4. Aangezien de in dit arrest gedane vaststelling van de lacune is uitgedrukt in voldoende nauwkeurige en volledige bewoordingen die toelaten het in het geding zijnde artikel 42*bis* van de AKBW toe te passen met inachtneming van de referentienormen op grond waarvan het Hof zijn toetsingsbevoegdheid uitoefent, staat het aan de bevoegde rechter en overheid een einde te maken aan de schending van die normen, door de toeslag die krachtens artikel 42*bis* van de AKBW aan de uitkeringsgerechtigde volledig werklozen wordt toegekend, onder dezelfde voorwaarden toe te kennen aan de niet-uitkeringsgerechtigde volledig werklozen (Cass., 5 maart 2012, *Arr. Cass.*, 2012, nrs. 149 en 150).

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 40, 42*bis* en 56*nonies* van de Algemene kinderbijslagwet (AKBW) en artikel 2, eerste lid, 2°, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, in zoverre zij een verschil in behandeling instellen tussen, enerzijds, de begunstigden van een equivalent leefloon die rechthebbenden zijn op gewaarborgde gezinsbijslag en, anderzijds, niet-uitkeringsgerechtigde werklozen die rechthebbenden zijn in de AKBW.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 22 september 2016.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

E. De Groot